

tænkes en saadan Behandling af Budgettet, hvor de Rester, der bleve tilbage, i Virkeligheden omtrent maatte siges intet Budget at være, saaledes at Opstillingen af Budgettet i den Forin omtrent var det samme som en ligefrem Forkastelse af hele Budgettet eller en Umuliggjørelse af Budgettets Godkjendelse fra Landstingets og Regeringens Side, derved at man opførte Poster deri, som ikke der kunde tilstedes. Havde Finantsloven haft en saadan Karakter, havde Sagen været en anden, men det havde den ikke i Nar. Jeg tror, at den hele fremtidige Behandling af Finantsloven i de forskjellige Thing'er, om jeg saa maa sige, ved Alt hvad der er foregaaet i den sidste Tid, kommet til at staa som et aabent Spørgsmaal. Der er ved den hele Maade, hvorpaa Sagen er tagen dels fra Flertallet, dels idag fra Mindretallet, fremkomne nye Momenter, som aabne et vidt Perspektiv. Hvorledes det altsaa vil stille sig i Fremtiden, er det vanskeligt at gjøre sig Rede for. Forholdene kunne jo blive lettere, men Forholdene kunne ogsaa blive vanskeligere; alt efter Omstændighederne ser jeg altsaa en vid Horisont aabne sig. Det kan være, at Regeringen træder stærkere op, end vi have gjort; det kan ogsaa være, at Finantsloven gaaer frem og tilbage mellem Thingene, medens Regeringen i saa Henseende indtager en omtrent lignende Stilling som den, jeg efter Samraad med mine Kolleger har indtaget i Lønningsagen. Der kan blive et skarpt Modsetningsforhold mellem Regeringen og et af Thingene, men det kan ogsaa blive et Spørgsmaal, som nærmest ligger ikke umiddelbart og skov mellem Regeringen og det enkelte Thing, men foreløbigt mellem de forskjellige Thing, alt for saa vidt Sagen ikke stilles paa Spidsen af en Opposition. Regeringen vil — det holder jeg mig overbevist om, af hvilke Personer den end monne bestaa, stedse anse det for sin naturlige Opgave at bidrage, hvad den kan, til at forebygge en vedvarende Menighed mellem Thingene; men dens Evne, dens Myndighed i saa Henseende kan til visse Tider være mindre end til andre Tider, og den er altid begrænset. Det vil derfor alligevel væsentligt komme an paa, hvorledes Forholdet i Længden udviller sig mellem de forskjellige Thing; det er efter min fulde Overbevisning det Hovedspørgsmaal, som har ligget for i disse Nar, og navnlig i det sidste Nar. Spørgsmaalet kan i Korthed betegnes saaledes: Skal der her i Danmark være et regjerende Folkething eller skal der være en Regering og en Rigsdag? De Herrere kunne sige Nei saa meget de ville, jeg skal ikke inlade mig i nogen yderligere Forhandling derom; men jeg stiller Spørgsmaalet. (Frederiksen: Blev der sagt en regjerende Rigsdag?) Nei! Et regjerende Folkething. Jeg gjentager hvad jeg sagde: det Spørgsmaal, som har staaet paa Dagsordenen i det sidste Nar, er dette, om der skal være et regjerende Folkething, eller

om der skal være en Regering og en Rigsdag? Mange af de Herrere ville vide, at der i forrige Aarhundrede var en Tid i vort Naboland Sverig, da der var en regjerende Rigsdag. Denne Rigsdag bestod imidlertid af 4 Stænder, „de 4 Rikens Stænder“, og disse „Rikens Stænder“ kaldtes de „mattegende“, de vare de regjerende „Rikens Stænder“. Men er der nogen Anskuelse, som er fast efter 100 Aars Forløb i Sverig, saa er det med al Anerkjendelse af de store Kræfter, som vorte sig i „Friheds Tiden“, den, at regjerende Stænder ere en Ulykke for et Land. Men det, som her i Folkethinget er opstillet — i hvilken Grad Alle have været sig det bevidst, er en anden Sag — bliver et en Gang staaende ved Fordringen om en regjerende Rigsdag; nej, hvad der fordrer er, et regjerende Folkething, medens det, Grundloven vil, er en selvstændig Regering og ligeoverfor den en Rigsdag, bestaaende af et Folkething og et Landsting. Nu mine Herrere, for en 6 Maaneder siden fremkom der jo et Forslag, som blev gennemført, et Forslag om Finantslovens Forkastelse. (Afskydelse): Er det ikke 6 Maaneder siden, at der fremkom Forslag om Finantslovens Forkastelse? (Stemmer: Jo, Jo!) Den Gang advarede jeg de Herrere og bad dem om at tage Neb i Seilene. Der var den Gang — siden vi ere komne ind paa disse Søndagsudtryk — jeg vil ikke sige „Storm“, det var det ikke; men det var i alt Fald, hvad man i Søndagsproget pleier at kalde en trebet Merseilskuling. Som sagt, jeg bad dem om at tage Neb i Seilene, og de have begyndt at gjøre det. Vi have nu, hvad man kunde kalde en laber Ruling. Regeringens Stilling har hele Tiden været den, at vi ikke gif af Vejen for en Konflikt; men vi udæskede den ikke. Det er dette Synspunkt, under hvilket jeg beder Regeringens Handlemaade i det Hele betragtet. Ingen skal være villigere end jeg til at erkende, at der paa dette eller hint Punkt kan være begaaet Fejl; Ingen skal være villigere end jeg til at erkende, at under den Hurtighed, hvormed man skal tage sin Beslutning, kunde en og anden være taget heldigere paa en eller anden Maade, og fremfor Alt skal Ingen være villigere end jeg til at erkende, at med Hensyn til de Udtalelser, som man ofte bliver nødt til at improvisere uden mindste Frist, kunde en eller anden være falden heldigere eller paa en anden Maade; men Hovedsynspunktet er valgt med modent Overlæg. Dette Hovedsynspunkt er af Regeringen stadigt fastholdt og dette Hovedsynspunkt er efter min fulde Overbevisning det Synspunkt, som burde vælges, det Synspunkt, som burde fastholdes. Det er fra dette Synspunkt, at det maa bedømmes, om det var rigtigt eller ikke, at man med denne Finantslovs hele øvrige Indhold for Dje ikke har troet, at man i Anledning af Regtelser af Pantserfiskbevillingen skulde have blæst op til Storm. (Ja, mine